

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev

JUTRO izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. zjutraj, ob ponedeljkih ob 10. dopoldne. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1.20, z dostavljanjem na dom K 1.50; po pošti celoletno K 20.—, polletno K 10.—, četrtletno K 5.—, mesečno K 1.70. Za izposojništvo celoletno K 30.—. Telefon številka 303.

Posamezna številka 6 vinarjev

Uredništvo in upravnistvo je v Franciškanski ulici 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina upravnistvu. Neferenčna pisma se ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Za oglaševanje plača: pett vsta 15 v. oamrt-nice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko. Telefon številka 303.

Tržaška politika.

Pod tem naslovom prinaša „Učiteljski tovariš“ v več točkah svoje mnenje glede na dejstvo, da so dr. Rybář, dr. Gregorin, Mandić in „istrski Sokol“ spincili vstopili v klub nezgodnega dr. Šusteršiča. Članek v „Učit. tovarišu“ je bil napisan še predno je prišla vest, da sta dr. Rybář in dr. Gregorin izstopila iz „Narodnega“ in potemtakem tudi iz Šusteršičevega kluba. „Učit. tovariš“ piše:

1. Dr. Ivan Šusteršič, silno visok in ošaben gospod, propovednik nemoralnega političnega bojkota, eden izmed zatiralcev naprednega učiteljstva v dež. šolskem svetu ljubljanskem, hiti za svojimi smotri in deluje z vsem parom zgolj in edino na okrepitev svoje stranke, da z njo utrdi sebe in se zavzame pot nje na klop, kjer sede v državni zbornici ministri.

2. Odkar gospodari v nesrečni deželi Kranjski S. L. S., zori invazija Nemcev v najbujnejšo klasjo. Vsa višja mesta so sedaj nemška posest, na deželnem sodišču nečesto niti slovenskih avskultantov. Tujec sam nam v Kranji gospodari.

3. Napredno učiteljstvo na Kranjskem je pod Šusteršičevo (alias Schwarzovo) vlado absolutno brezpravno. Dokaz: vsaka seča dež. šol. sveta in vsaka številka našega lista.

4. Družbi Ciril-Metodovi, ki vzdržuje z ogromnim naprednim denarjem slovensko šolstvo in torej tudi slovenski življenj v Trstu, je stranka dr. Šusteršiča smrtna sovražnica. Dokaz: „Cirilmetodarija“ z dne 7. feb. 1910 in konkurirna Slovenska Straža.

5. Stranka, ki jo vodi avtokrat dr. Šusteršič, je izvalila Orla, da ubije Sokola. Njena sredstva so tako podla in gabna, da jih ne more označiti kratka beseda. Dr. Rybář je pa podstarosta Šolske Zveze.

6. Mi kličemo: Slovenski otrok v slovensko šolo (nazor velika Komenskaga) — dr. Šusteršič je svojega sina pošiljal v nemško gimnazijo.

7. Dr. Rybář je o binkošnih pozdravljal in praznoval tisto našo Zavezo, ki jo proklinja Šusteršič in njegova družba, ki jo denuncira klerikalna svojat z anarhisti, revolucionarji in Ferrerovci in ki za njenim hrbtom vohunijo breznazajnik iz šepave nasprotne organizacije. K svoji Zavezi štejemo tržaško slovensko napredno učiteljsko društvo! Član tega društva je tudi dr. Rybář, ki je sedaj v družbi dr. Šusteršiča, sovražnika te naše organizacije!

8. V „Hrvaško-slovenskem klubu“ velja princip majoritete, t. j. veljalo bo to, kar bo dr. Šusteršič hotel. Kakšna pa je Šusteršičeva volja, to kažejo volilne reforme in vsi zakoni, ki jih je sprejela njegova majoriteta v dež. zboru kranjskem. Alfa in omega njegovega dela: ubij slovenskega naprednjaka, čeprav se zaplodi na njegovem mestu sedem Nemcev! In tako dalje...

Iz vsega tega izvaja „Učit. tovariš“ sledeče:

1. Kakor hitro stoji na čelu tej

parlamentarni organizaciji dr. Šusteršič je vera v objektivnost in nesebičnost njenega delovanja izgubljena.

2. Dr. Šusteršič — njegov kompanjon Krek nas je imenoval p se za ploto ml — je sovražnik učiteljstva. Sovražnik — v pravem in najširšem pomenu te besede. V deželnem zboru kranjskem se je smejal na svoj posebni aristokratski način, ko je bil govor o bedi učiteljstva. Ravnikarja je zmerjal kot smrkavega poba, ko je glasoval za podporo sirotam po zamrli učiteljci Gasperinovi in mu je ukazal, naj odloži mandat. Tako tiransko početje nam obenem govori, kako stališče bo zavzel njegov klub, ko pride učiteljsko in šolsko vprašanje na dnevni red državnega zbora. Izstradanje, numeriranje kosti!

3. Za dr. Šusteršičeve vlade se kaže največja korupcija in nemoralnost glede oddaje učiteljskih služb. Kanonik Kržič, ki je član dež. šol. sveta, je rekel abiturientkam, naj se za službe zgledajo pri denunciantu Jegliču! Kdor podpira Šusteršiča, podpira korupcijo in nemoralnost.

4. Princip narodnosti je fraza v ustih moža, ki ubija šolsko družbo, katere rešuje narodnost v Trstu. Če bi tamkaj zidali kloster nemških jezuitov, bi dr. Šusteršič hvalil C. M. D.

5. Princip avtonomije je fraza v ustih moža, ki ubija avtonomijo občin. Deželni odbor zahteva disciplinarno preiskavo mestnega uslužbenca Ribnikarja, ki je kandidiral proti fajmostru Hladniku! To je nekaj tako gorostanskega, da svet še kaj takega ni videl! Kak sistem torej podpira tisti, ki sili dr. Šusteršiču pod pazduho?

6. Potokarja so z nedolžno rodovino vrgli v katakombi, kjer je zaplodišče jetike in škrofuloze, ker se je zameril nadutemu popu. Druge službe ne dobi, dasi jemlje z vsro rodovina konec od bolesti in bolezni! To je pravica! Justitia — fundamentum Šusteršiča! Njegov valpet s škorpionom v roki je tisti, ki dviga njegovo moč!

7. Boljše je storiti korak pozneje nego prehitro. Pot nazaj je težka, ako ne sramotna. Politiku treba „preudarka“. Zaleteli ne zaslužijo, da se razvne zanje ogenj ljudskih strasti. Mi, ki poznamo dr. Šusteršiča, bi si stokrat premislili, preden bi stopili v njegov klub; to se pravi, mi bi sploh nič ne premisljali, temveč bi nikdar ne stopili v senco njegove moči!

8. Da spoznate še bolj natanko Šusteršičeve ljudi, vam povemo tole: Zaradi tega današnjega članka bo pisal „Slovenec“, da ne bo nobenemu učitelju izboljšana plača, ker tako resnično pišemo o dr. Š. — On hoče samo sužnje, ki ga molijo. Ali naj ga moli tudi Trst in Kras?

9. Kras! — Ali veste, kaj pravi „Gorica“? Učitelji sodeli dr. Gregorinu mandat! A dr. Gregorin gre in se druži s sovražnikom učiteljstva! Kdo naj preudari to?

10. Skupno delo jugoslov. delegacije v držav-

nem zboru je nujno potrebno, a pod dr. Šusteršičevo firmo je nemogoče!

Pa se izdajajmo za „Kinezarje“!

(Z ozirom na članek „Križev pot slov. izumitelja“ v „Jutru“ 6. t. m.)

Nič me ne glejte postrani izpod svojih očalov, gospod urednik, ker sem si dovolil postaviti na rame temu spisu tako izdajalsko in komično glavo ali zaglavje, kajti nekoliko humorja tudi v tragiki ne škoduje, temveč je v tem kislem in kužnem času in ko se v našem domačem parlamentu jahata ter lasata groš in knof — še prav zdravo. Sicer pa imate ravno vi najmanj pravico koga postrani gledati, saj vas še drugi „izdajajo“ za „Srba“ in da ste zvezani z „Lahom“ ter da vam za vsak slučaj pomagata en „prerok“ in bognavar, nek „antikrist“; jaz in še mnogo drugih pa mislimo, da ste vi celo pravcati „veleizdajal-ec“ (namreč „Jutra“, ker mi, ki nismo strogi jezikoslovci, kako končno „lec“ ali „telj“ v en koš vrzemo). Glejte jaz sem včasih tako dobre volje, bogme, da bi se sam rad na glavo postavil, če bi se ne bal, da se mi želodec obrne, dasi bi i to v gotovih slučajih, če se me hoče prav razumeti, prav prišlo. Tako je včasih tudi priporočljivo, da se komu s krampom pušča, včasih pa s kopitom po čeljustih čresne — kakor pač potreba nanese. Za mojo malenkost bi n. pr. veljala poslednja metoda, da se mi zabrani klepetati o slovenski malomarnosti, ker s tem postajam celo „izdajalec“ domovine, če javnosti pripovedujem o svojem križevem potu; če takorekoč omalovažujem svoj narod, češ, da tak narod, ki se tako proklete malo briga za umetnosti in izumilnosti, nima prihodnosti; da o filisterstvu niti ne govorim; če obrnem ost ravno proti našim veljakom, ki naj bi bili prvi poklicani se za take reči zavzeti; če bi rekel, da bi pri nas celo še kak Edison moral takorekoč od lakote živeti itd. In treba bi me bilo pošteno črestiti, da ne bi vsega „izdal“, kar leži meni in mnogim, ki hodijo križev pot, v želodec.

Naj iščem pravega vzroka tej letorgiji v našem narodu kakorkoli hočem, ne najdem ga. Dobro bi bilo, ko bi se v tej zadevi oglašalo spretnejše pero in naj bi se sistematično a stvarno debatiralo ter iskalo pota, kako tudi naš narod povzdigniti (vsaj približno) do onega nivoja, ki v tem oziru diči druge prosvitlene narode. Za izumitelje in one, ki to šele postojajo, bi seveda bilo treba neke organizacije, n. pr. približno v takem smislu kot je Internationaler Patentmarkt v Berlinu, o katerem naše ljudstvo menda še malo ve. Ker je znano, da se pri nas v srednjih in inteligentnih slojih bero največ politični listi, kazalo bi se k tem zateči. Jaz bi priporočal najbolj ravno „Jutro“, ki kot neodvisno glasilo, se ne pomislja potipati za rak-rano na lastnem telesu

naroda, ko gre za splošne koristi istega. Nalogo takega poslovanja naj bi prevzel kdo izven uredništva, ki bi se intenzivno briga za take stvari, kojemu naj bi se dopoščal tozadeven material, katerega bi potem urejeval in izročal v javnost. Dela, plodnega, bi bilo dovolj, le več spretnosti je treba. Le pomislimo, koliko tujega in slabega blaga za drag denar se pri nas razpeča, koje gre skozi mnogo rok — ki se vsake nekaj prime — predno ga konzument porabi, ki pa bi se lahko doma boljše in ceneje izdelovalo (na veleindustrijo tu še ne mislim). Seveda bi odjemalci morali biti o tem dobro obveščeni, zakar naj bi skrbela ona organizacija, kakoršno si jaz predstavljam. Tiste „narodnjake“ pa, ki s svojimi naročili, s katerimi bi jim lahko sorodniki postregli, vedoma silijo pod tujo srjajo, bi se vodilo v posebnem registru in zapisovalo predmete, ki so jih dobili in ni vrag, da bi se jim ne prišlo do živega. To bi se dalo opraviti čisto po drugem sistemu, kot se je dosedaj skušalo doseči. Le radikalno sredstvo bi pomagalo, če drugače ne gre; gotovo bi to rodilo le dobre posledice. Dalje, ljudstvo začelo bi se samo bolj zanimati; navdušilo bi tega in onega, da bi začel razmišljati: ali bi se ne dalo na ta ali oni način kaj ustvariti, pridobivati kapital, ki ga mečemo tujcem v žrelo? Koliko takozvanih „izgubljenih eksistenc“, ki so narodu le v nadlego, drugače pa nadarjene, bi si gotovo ustvarile dobro eksistenco, če bi se jih vspodbujalo, češ, nadarjen si, zakaj pa ne bi ti kaj pogruntal? saj boš dobil dobro plačilo za to itd. Le ne domišljajmo si, da so te „izgubljene eksistence“ res tako izgubljene, da bi ne bile za nobeno stvarno delo.

O ne, le ravnati je treba sprva s takim človekom, skoraj bi rekel, kot z otrokom, in mu dati ono v roko, do česar se spozna, da bo imel veselje, pa boste videli, kako se mu bo čelo zjasnilo. Ko pa tak človek spozna, da se mu v resnici želi dobro, — večina takih „eksistenc“ je v bistvu rahločutnega temperamenta, ki pa so postale nezaupne, ker so bile na ta ali oni način v svojem življenju nesramno prevarene, — napel bo svoje duševne sile, ker tu pridejo najprvo te v poštev, in ustvarjal vedno naprej. Naj reče kdo kar hoče, zgodovina nam pove, da so taka bitja ustvarila že prav velika dela. Ni moj namen s temi besedami ake izgublence zagovarjati, hotel sem le mimogrede povedati, da bi se dalo tudi tak „material“ porabiti, sicer pa hodimo ljudje, ki da poznamo življenje z več strani.

V splošnem danes še ne vem, če se bodo te vrstice koga prijele, a namen imam dober in kar je dobro se mora izbojevati. Polja za tak boj imamo dovolj. Če bomo vedno tako mislili, da malo ne more veliko roditi,

bomo pač še dolgo tam ostali, kjer smo. Nek veletržec, ki ga vsak Ljubljančan pozna, me je v tem oziru prav lepo učil. Rekel je: „Vidite prvo krono je najtežje skupaj spraviti; ko se enkrat to ima, gre že lažje do cekina; a kadar se enkrat tega ima, potem gre pa kar samo naprej.“ Shranil sem ta zlati poduk hvaležno — ne v žep, temveč v srce. Pa — o ti presneti modrijan! Jaz sem prišel k njemu, ne po poduk, ampak da bi mi pomagal ravno do one „prve kronice“ iz katere bi si potem cekine delal, a ta „revez“ je na to (glavno) pozabil, ter ni dal „od sebe“ ne groša niti knofa. Nisem hotel dalje bežati v njega, se ponižno priklonil pa odšel, vstvarjajoč si medpotoma še bolj praktičen načrt, kot je njegov poduk. In k temu načrtu manjka sedaj samo še tak mandelc, ki bi kamenčke papcal, pa kar cekine k...l. Če bi dobil patent na tako iznajdbo od takih gg., je pa še odprto vprašanje.

Pri vsaj svoji mizeriji sem še vendar dokaj optimističen in vedno mislim, da treba to proklete usodo, (če se sploh v to veruje) le za vrat zgrabiti, pa bo bolje, in ravno to je vrag: ko hoče človek prav pošteno zgrabiti, pa si tako nemilo prste opeče. Poslednji stavek ni bogvejak logičen, a kaj koristi najrafiniranejša logika proti nelogični življenja? Menda leži tudi neko prokletstvo nad umetniki, ozir. izumitelji, da so povečini slabi kupčevalci, dočim se z njihovimi žulji maste drugi.

Gospod urednik, prav prisrčna hvala Vam! Tako srečnega sem se čutil, ko sem videl svoj lastni „križev pot“ v Vašem cenj. listu z dne 6. t. m., da bi se bil kar nad zvezde spravil ter katero doli sklatil — z eno samo bi bil zadovoljen — saj bi jih gg. nebeščanom oz. na drugi spodnji strani gg. peklensčanom še vedno več ostalo, kot imamo vsi Kranjci vkup — fickov. No, in čakal sem ves radosti prevzet, koliko sto ponudb bo prišlo na ono prošnjo pod šifro „izumitelj“, da mi bo mogoče si ustvariti eksistenco in še marsikaj dobrega sem koval, kako bi narodu koristil itd. V tem radostnem pričakovanju živim sem cele tri tedne. Pa, oh! — kar bi nikdo ne verjel, se je zgodilo: za vsak teden tega pričakovanja dobil sem ravno po eno celo veliko — ničilo, to je vsega skupaj: 3×0=0. Vi, gospod urednik, ste živa priča, da govorim resnico. Pač, eno pismo je le došlo — pa, o ti neusmiljena usoda ali ironija, v istem se mi neki umetnik bridko pričuje, da je tudi on že hodil sličen križev pot brezuspešno, tako, da me je v dno duše zabolelo. Torej, kaj naj bi človek na vse to še rekel! Ali je treba še večjega dokaza o slovenski malomarnosti? Ali nimam prav, če pravim, da treba debeločozcem s krampom puščati? Niti poprašala še ni kaka duša, kako in kaj je s to zadevo.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice.

Rez. zaklad nad 500.000 kron. Stanje hranilnih vlog 20 milijonov kron. Obrestuje hranilne vloge po čistih 4 1/2 % brez odbitka rentnega davka.

LISTEK.

MICHEL ZEVACO:

Ljubimca beneška.

Da, da! je nadaljeval Sandrigo v kruti težnji, raniti ubogo žensko čim najhuje, ljubim in sem ljubljem! In v soboto, v cerkvi sv. Marka se poročnik Sandrigo poroči vprico zbranega beneškega velikaštva, ki bo prišlo gledat to lepo ceremonijo... Zdi se, da se čudiš temu? Pa je vendar resnica. In zdaj, če hočeš na vsak način vedeti ime moje neveste, ti ga nimam za kaj prikrivati: moja nevesta je Bianka.

Juana, ki je stala dotlej pokonci, se je zgrudila na enega izmed stolcev, ki so stali po sobi.

— Vedej torej, je nadaljeval Sandrigo hladno, da v takem trenutku ne morem oditi iz Benetk... Daj Juanka, pozno je že, pojdi zdaj, kajti ko se noč stemni, si v nevarnosti, da sreča kakkega hudobnega človeka... Upam, da se še kaj oglašiš pri meni? ... In tudi, kadar se preselim v palačo, kjer bom prebival z Bianko, boš zmerom dobrodošla.

Razbojnik je med tem razgovorom še nekaj minut ugibal sam pri sebi, ali naj zakolje Juano na mestu, ali naj jo pridrži siloma, da se ne bo mogla sestati z Rolandom. Toda dejal si je, da če jo pusti oditi, nemara vendarle izve to, kar želi izvedeti, to je, pravo skrivališče Rolando. O tem, da je on poslal Juano k njemu, namreč ni mogel dvomiti.

Besede, ki jih je govoril Roland nazadnje, so dozdnevno odvele Juani vsakotno čustvo. Vse sanje njenega življenja so se razsule v prah. Doslej je semtertja še upala, dasi njena nada nikoli ni zadobila jasne oblike; a zdaj je bilo vse končano.

Vstala je ter stopila z muko in naporom proti vratom.

— Do skorajšnjega snidenja, je dejal Sandrigo.

Ona je zajecjala par nerazumljivih besed in odšla, tako pobita in tako sključena, da bi bil človek stavil: nenadoma se je postarala. Jedva pa je izginila po stopnicah, že je planil tudi Sandrigo za njo in jo začel zasledovati oddaleč. Videl jo je stopiti v neko hišo, ki si jo je skrbno zapomnil in šel nato

svojo pot.

Pol ure kasneje se je pojavil zopet, v družbi beriča. — Tukaj je, mu je dejal. Izvedite natančno, katero stanovanje ima, tako da bo možno priti k njej, ne da bi se človek zmotil.

— To ne bo težava.

— Dobro. Stražite pred hišo, dokler vaš drugi ne zamenja. Ako pojde z doma, sledite ji; in če pride kdo k njej, me obvestite nemudoma.

— Povelja vašega visokorodja bodo izvršena natanko po naročilu.

Sandrigo se je zdaj mirno vrnil domov.

Juana pa je ihtela v svojem bornem stanovanju...

Dočim je Juana obupavala in plakala ter se z omotico, kakršna je lastna blaznina mukam, sklanjala nad tem novim brezdomom, ki se je bilo odprlo v njenem srcu, vprašujoča se z grozo, ali bo morala biti zdaj ljubosumna na Bianco — se je bil Sandrigo vrnil domov; delal je skrbno toaleto.

Prinesli so mu bili novo gala-obleko, ki jo je hotel obleči nocoj prvokrat. Ta obleka se je sestavljala iz vijoličastih hlač, iz žametnega jopiča enake barve, kratkega, znotraj z vijoličasto svilo podložnega plašča in baret z belim peresom ter vezanim zlatim levom beneškega grba. Na pasu iz brokatne svile je visel paradni meč, dočim je bilo za pasom kratko bodalce z zlatim ročnikom pripeto na zlati verižici.

Sandrigo je oblekel ta kostum, pogledal se v ogledalo in zamrmral:

— Kdo bi spoznal v meni razbojnika Sandrigo? Menim, da nihče.

Toda nenadna megla je zagonila smehljaj, ki se je bil zaveslil na njegovem obrazu.

— Ne, nihče... niti nekdanji moji tovariši v gorovju.

In res, obleka mu je pristojala čudovito; Sandrigo je nutil brez pretiravanja, pogled dovršenega kavalirja.

Obril si je bil tisto precej razmršeno brado, ki jo je nosil prejšnje čase. Njegovi črni lasje so bili zdaj skrbno počesani, in so se zvijali v naravnih kodrih ter tvorili jako mikaven okvir temu obrazu, ki je mogel v mirnih trenotkih navdati površnega

gledalca celo z nekašno simpatijo.

Zdaj, seveda, bi bil zbudil ta obraz samo grozo, Z namršeni obrvi, ostre zobe napol razgaljene v pretečem rezanju, s trdim bleskom v očeh, je Sandrigo govoril v svojih mislih:

— Ti dobra Juana! Z njeno pomočjo bom našel njega, ki me je pregal in me okradel mojega gorskega kraljestva. In gorje mu, kadar napoči tisti dan! Le hodi, Juanka, k svojemu dragemu zaščitniku Rolandu Kandianu; le hodi in kaži nam pot...

Mahoma pa je izginil njegov temni obraz; lice se mu je zvedrilo.

Sandrigo je zaključil svojo toaleto, pokril se z novim baretom, obrnil svoje misli drugam in zamrmral:

— Na pot! Zavojevanje, ki me čaka nocoj, je manj težavno.

Sandrigo se je motil. Kakor običajno vsi „lepi fantje“, je imel samo o sebi preveč dobro mnenje — ali pa, če hočete, preveč slabo mnenje o drugih.

V resnici je bilo zanj lažje, ubiti Rolanda z vso udobnostjo na kakem uličnem ovinku, nego doseči uspeh pri Biankinem srcu: to je bilo namreč zavojevanje, ki ga je imel Sandrigo v mislih.

Prihajal je od Bemba; bralec ve, da ga je Juana videla stopiti v njegovo palačo.

In Bembo ga je zagotvil, da bo pojutrajšnjem vse pripravljeno za poroko; nocoj je bil četrtek, in poroka pri Sv. Marku, s škofovskim blagoslovom, petjem in muziko, ob prisotnosti najboljših družbe beneške, se je imela vršiti v soboto.

Nocoj je dajala Imperija veselico, na katero je povabila vse, kar je bilo v Benetkah patricijev in pesnikov. Ta veselica je pomenila nekakšno proslavo zaroke. Na njej se je imela naznaniti oficijelno poroka, o kateri je šepetalo že vse mesto; tu je hotela Imperija predstaviti gostom Sandrigo in Bianco.

Jasno je, da je bila ta soareja v Sandrigovih očeh ogromnega pomena.

Toda on ni bil edini, ki se je zanimal zanjo.

(Dalje.)

Tako brezplodno bežanje bi tudi bilo, ko bi bil kar s štirimi takimi prošnjami ven treščil, ker v resnici gre za štiri različne predmete, za katere pa bi ne zadostovalo samo par desetakov. Da predmetov ne bom opisoval, imam vzrok, ker pri tem igra deloma tudi Kolumbovo jajce. In ne bil bi toli ogorčen, če bi se res moralo šele kaj vagati, če so se pa oni gg, ki bi bili prav lahko moji prošnji ugodni in z lastnim dobičkom rešili, res samo le zanašali eden na drugega, je pa tudi to zanikernost in bodisi s kate-regakoli stališča.

Naj se mi veruje, da ne pišem te jeremijade toli radi sebe, ampak ker dobro vem, da tudi v imenu vseh onih, ki so bili ali so še toli „srečni“ kot jaz, pa so napram javnosti molčali, kar ne odobravam. (Konec)

Iz slovenskih krajev.

Iz Ježice. Gospod fajmošter, fajmošter, za vas je prižnica, prižnica, ne pa občinske volitve — tako je baje pred več leti vpil pri občinskih volitvah Rogovilčev Tone nad župnikom, ker je ta svoj nos preveč vtikal v Savlje in Kleče. Seveda je Alešova mama Toneta pokregala, češ sedaj si se zameril župniku, našemu najboljšemu odjemalcu in slednjič bova še pogubljeni. V tem tarnanju jima šine v glavo misel iz srednjega veka, ko so si bogataši kupovali nebesa z odpadki; hajd Tone v Ljubljano po plaš jaz pa po lampo za v cerkev. Zgovorjeno storjeno. V nedeljo potem se je šopiril župnik Šmonca okoli altarja z novim Alešovim plašjem. Na prižnici ni mogel prehaliti kako veličanska dobrotnika ima jeziška fara — pa pozabil tudi ni na spretno in umetniško delo učiteljice pri cerkvenih prtihi. Iz cerkve grede so se norčevali ljudje povsod — ta pa zna nas limati in pesek drugim v oči metati in še sedaj pravijo, aha danes je pa Alešov plaš — mi drugi smo pa bolj revni imamo otrke itd. ne moremo torej take stvari kupovati. Tudi za učiteljico je začelo takrat vršati, prej taka liberalka, sedaj jo je fajmošter naenkrat na zveličavno pot spravil. Se več, kmalu potem se jo je videlo na farovski travniku lepo s kuharico mrvo grabiti ter obiske delati v farovžu in o priliki birmanja je dobila gotovo za tako dobro hrano itd., kakor se je takrat škofu streglo pravico verouk učiti in otroke v kuhinjo zapirati. Dobro blago se samo hvali ni treba reklame, kakor nekateri mislijo, da ima Rogovilčev Tone pri vodovodu, pošti, postaji itd. največ zaslug. Vodovod bi lahko takrat ko se je delal vodovod za Ljubljano imeli Posavci zastoj. Seveda so to zahtevo opustili, češ saj nam ne bode vodo zmanjkalo. Pozneje je pokojni Šrejer ponujal precejšnjo svoto za napravo vodovoda, a tudi takrat se še niso zmenili, le sedaj zadnji čas smo dobili vodovod, katerega smo morali pa plačati. Medtem naj bode omenjeno, da si ne dovoljujemo od njega nobenih opazk pri vplačevanju vode, sicer mu bomo po pošti pošiljali. Cerkvi katera ima premoženja oziroma denarja je morala občina plačati za vodovod v farovžu — take so zasluge, ne res Tone. Vsak še tako hribovski kraj je imel že desetletja pošto, a našemu Tonetu se ni zljubilo — še le zadnji čas na pritisk drugih zaloga kajne Tone? — Čim več znaš, toliko več veljaš! Tako je tudi z našo trirazredno šolo. Z velikim trdom smo prišli do trirazrednice — po župnikovem receptu, da župnik lažje izhaja

z ljudmi če so bolj zabiti, posnema Rogovilčev oca Tone — da na Posavju ni treba otrokom znanja. Najboljši dokaz je to, kako potrebna je že ustanovitev petrazrednice, da otroci zapuščajo trumoma šolo na Ježici in si hodijo nadaljnega pouka iskat v St. Vid, v Šiško ali v Ljubljano. Trditelj smemo, da se še dve učni moči vzdržujeta s tistim denarjem, ki ga otroci potrosijo nepotrebno po drugih šolah. Da, za mežnarijo in za čukov dom so Posavci dovažali pridno misleč si, to bode občinska hiša in bode tudi lahko šola — a varali so se, sedaj ima župnik vse v rokah, to je cerkvena stvar. Lepa doba županovanja Rogovilčevega Toneta. Kako izvrstno se skrbi za naše delavstvo ne smemo pozabiti barake, ki nosi ime postaja Ježica (Vilfanhof), ta stoji ne sredi treh vasi, ampak na koncu vasi — seveda za Tonetove goste je bolj pripravno. Gradiva imamo še dovolj — prihodnjič bomo še malo pozornosti dali na poštene katoliške moše v župnikovih očeh. Tu Turčinli.

Iz Trbovelj. Meseca majnika je bila pri tukajšnjem županstvu razpisana služba občinskega redarja. Od prosilcev se je zahtevalo, da morajo biti „trezni, zanesljivi, slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi popolnoma zmožni“. Temu razpisu se je odzvalo več prosilcev, med njimi tudi taki, ki bi bili za tako službo kakor nalašč sposobni. Občinski odbor pa se ni prav nič brigal za prosilce, ampak je imel že pred razpisom odbranega moža za to službo. Kaj mislite, koga so vzeli za občinskega redarja? Nekega tukajšnjega posestnika in gostilničarja F. L. Ta mož je bil v svojem življenju že vse, glavno njegovo delo pa je bilo in je še, da je klerikalec. Res lepa napredna občina je to, ki sprejema posestnika in gostilničarja za to, ker je kot klerikalec že toliko zdrave napravil, na mesto občinskega redarja. Ta škandalozen slučaj naj služi v bodoče v svarilo vsem prosilcem, da ne bodo zastojni metali za prošnje denar, kakor ga meče župan za razpise služb, ki so že zdavno prej oddane klerikalcem in štajerskim nemškutarjem.

Iz Blejske Dobrave. Zadnjič je „Jutro“ v dopisu iz Gorij dobro očrta-lo razmere v naši občini, toda če bi dopisnik bil nekoliko natančneje opazoval razmere v naši sicer prijazni vasi, zapisal bi bil lahko dokaj ostrih besed na naslov gavranov onkraj Radovne. No pa o tem ob priliki, ker škoda bi bilo časa v sedanjih prijetnih dneh, ko so naši vasi dali letoviščarji prazniško lice, pisati o stvari, ki naše tujce ne zanimajo. So pa domače stvari, katerih ne moremo trpeti še nadalje, ker škodujejo tujskemu prometu sicer zelo priljubljenega gorskega gnezda! Blejska Dobrava je danes po zaslugi lastnika „Hotela Dobrava“ dobro poznano letovišče. Lansko leto se je kar trlo odličnih gostov in vsi so se pohvalno izražali, ko so se postavljali, do nekaterih malenkosti privatnega značaja, ki pa kakor se letos vidi, niso bile malenkosti. Od lanskih gostov jih je letos prav malo in zakaj? Čudno se bode zdelo marsikomu, ako rečemo da je temu vzrok oseba, ki po svojem stanu sicer vse spoštuje, upošteva njen značaj in privatno življenje, pa več kakor javno grajo. Kaj nam mari ako mož prihajač goste na kolodvoru umetno pridobiva le za kolodvoru bližjo restavracijo, dasi je druga ako ne bolja kakor prva, pa vsaj jednako priporočljiva. Tudi nam nič ni mari, če se tak možakar napram

svojim tovarišem na eni strani pridruža da je narodnjak na drugi strani, da je čisto rudeč, za hrbotom pa, kakšen podrepani gavranov za pijačo daje napram prijatelju poštenega prepričanja zagovarja načelo, da se mora vsacega gospoda od obrti roženkrance na 10 korakov pozdraviti, — toda kar nam je mar, je to, da naj pusti pri miru omožene in tudi neomožene letoviščarke. Glede slednjih bi sicer kot moderni ljudje ne smeli nič ako jih zabava toliko kolikor jim je to drago, toda čež meje naj ne hodi kakor se je to dogajalo lansko leto. Tembolj pa si naj moč zapomni, da omožene dame, ki so brez možvega varstva, ne smejo biti od nikogar nadlegovane in izpostavljene na razne nelepe opazke najmanjše pa njemu, ker niso vse kakor si on misli. Sicer je lansko leto dobil dobro lek-cijo — no da si bode spomnil na katerega izmed mnogih slučajev ravno mislimo — torej sam, ko je bil tabak — pa to mu ne zadostuje, Z eno besedo dostojnosti od domačega človeka zamorejo tujci v prvi vrsti zahtevati — tej pa mož ni pristopen. Čudimo se, da železnica noče imeti ne ušes ne oči in nam tega človeka v pogibeli kraja še vedno vsiljuje, dasi je vsled njega žrtvovala že več uradnikov. To kar si je ta človek dovoljeval — je v škodo kraja kot letovišču in zato zahtevamo konec njegovemu početju — sicer govorimo drugače.

Iz Jesenic. Na tukajšnjem kolodvoru je v prometni pisarni nastavljen neki Božič po domače „Mostarjev Joža“, ki je velik prijatelj železniških uslužbencev. Potniki, ki se pripeljejo z bohinjsko železnico, so večkrat priče tega prilatelstva, ki ga izraža na ta način, da nad železniškimi uslužbenci vpricho ljudi vpije: Halten Sie das Maul! Nič ne pomaga, če se mu dokazuje, da ljudje v 20. stoletju že ni-majo več gobca, ampak usta, on še vseeno vpije po kolodvoru: Halten Sie das Maul! Jeseničani so že študirali, kako bi Mostarjevega Jožeta opili in polikali. Zdaj ko je postalo tudi na Jesenicah bolj vroče, si je Joža sam izmislil primerno sredstvo: oženil se bo z učiteljico iz nemškega otroškega vrtca. Poredneži pravijo, da bo to za prijatelja gobcev najhujša kazen, ki ga sploh more zadeti, za poročno darilo pa mu pošljejo knjigo „Olikani Slovenec“.

DNEVNE VESTI.

C. kr. davčni asistent Anton Maier v Kamniku strastno agitira za prihodnje volitve v korist klerikalne stranke. Ne pusti niti naših zavednih somišljenikov v miru! Prijemajo javno, da ima Maier v klerikalni stranki največjo zastopstvo. Dvomimo pa, če že to popuščanje finančnega ravnateljstva nasproti nezmožnemu in lenemu uradniku (menda najslabejšemu naše kronovine) v korist oblastvene autoritete. Zatorej naj g. dvorni svetnik že vendar enkrat nastopi pot pravičnosti in podučiti Maierja v njegovi netaktnosti. Njegovi nastopi pri raznih slavnosti v kroju „Orla“ niso dostojni uradniške-mu stanu. Ali ima res on izjemno do-voljenje od g. dvornega svetnika Kli-menta v to? Prosimo odgovora! Gos-pod dvorni svetnik vi ste postavljeni v naši deželi ne samo, da vodite ravnateljstvo po intencijah klerikalcev, temveč tudi, da varujete decorum uradnikov. Ako te besede ne bodo pomagale, pride vsa zadeva v najkraj-šem času pred državno zbornico. Gra-diva za Maierja imamo prav obilo. — Če to pojasnimo, gotovo ne bode

po volji g. dvornemu svetniku. Za-torej! . . .

Potrata vode. Nekateri gospo-darji izrabljajo vodo iz mestnega vo-dovoda v to, da škopre vrtove, dvo-rišča in celo — strehe v večernih urah. Pri tej intenzivni vročini je ta-ka potrata zdrave pitne vode najstro-žje obsojati.

Poslopja za enoletne prosto-voljce. Ljubljanska mestna občina je dala v Vojaški ulici poleg pehotne vojašnice in avgmentacijskega skladišča zgraditi troje poslopjij ki bodo služila za enoletne prostovoljce ljub-ljanske za šolo i. dr. svrhe. V petek, 28. t. m. je vojaška oblast prevzela te objekte v omenjeno uporabo, ljub-ljanski mestni zastop pa si je stekel zopet zaslugo za vojaške namene, za katere je z zgradbo vojašnic žrtvoval že ogromno svote. Ta poslopja so seveda v najemu, se dobro investirajo, mesto pa ima tudi na drugi strani dohodke od vojaštva.

Več olke! Iz Sp. Šiške nam po-ročajo: Na šišenskem polju stanuje neki K. ki ima tudi kos njive s krom-pirjem nasajene. Ker je Sp. Šiška po zaslugi naših občinskih očetov, o ka-terih se govori, da so zadnji čas ne-znanokam zabili okoli 30.000 K ob-činskega denarja, tako revna, da nima svojega javnega šetališča, se spreha-jajo ljudje zvečer po javni poljski poti, da si na ta način na prostem izženejo posledice neznosne vročine. Največ je videti gospa in žena z otroci, ki posedajo na travo ob poti. Dasi to ne povzroča nobene škode, se vendar omenjeni K. repenči nad vsakim, ki pride tam mimo. Pa ne le, da se repenči v nesodobnih izrazih, ampak sega celo tako daleč, da po-štene ljudi zmerja s tatovi, ki mu krajejo krompir. Doslej se je vse to zmerjanje mirno prenašalo, toda ker K. in njegova boljša polovica le ne-četa biti pametna, se ju bo moralo na drugem mestu učiti olke, če bi tudi to svarilo ostalo brezuspešno. — Več prizadetih Šiškarjev.

Nekaj za slovenske natakari-ce. Iz St. Petra na Krasu se nam poroča: V neki tukajšnji gostilni sta sedela dva črna gospoda in se kot namest-nika Kristusa, ki je posvetno bogat-stvo tako sovražil, da je hodil bos in gologlav okrog, prav dobro imela. Ko sta se najedla in napila, sta se-veda tudi plačala; saj zdaj ob taki vročini maše za dež nesejo po 9 K. Eden izmed njih je bil toliko kava-lirja, da je natakarici dal nekaj dro-biža kot napitnico. Natakarica, brihtna punčka in zavedna Slovenka, pa je rekla: O tole bo šlo pa za družbo sv. Cirila in Metoda. Je tako rekla in je tudi tako storila. Kristusovega na-mestnika bi bila v prvem hipu kmalo kap zadela; kaj pa mislite, tak božji denar pa roma v pušco našega Ciril-Metoda. No, pa se je od strahu po-lagoma vendar le streznil. V zadregi si je hitro izmislil, da bode prihodnjič v to gostilno prinesel tudi pušco za „Stražo“, o kateri se govori, da so se vsi dosedanja prispevki vporabili za volilne agitacije ter za čukarske ob-leke, nekaj drobiza pa da se je tudi drugih polimanih prstov prijel. Če bo dotični gostilničar vrgel le „Stražo“ ali z njo vred tudi duhovnega Stra-žarja vnu, če bi sveti mož res skušal

vresničiti svojo grožnjo, to je njegova stvar. Naša pa je, da na ta slučaj opozarjamo naše slovenske natakari-ce, ki se dostikrat sramujejo takim gos-podom priznati, da so narodne Slo-venke in ki napram slovenskim gos-tom zatajujejo našo Ciril-Metodovo družbo tudi s tem, da pišejo račune na reklamne listke raznih čifutov, na-mesto na računске listke v korist Ciril-Metodovi družbi.

Deželna zadruga dimnikarjev na Kranjskem je bila na svojem le-tošnjem občnem zboru prav dobro za-stopana. Vidi se, da se dimnikarji zelo zanimajo za svoje stanovske interese. Po raznih predlogih in zanimivih de-batah o povzdigi socialnega položaja dimnikarskega stanu se je volil odbor, ki sestoji iz sledečih odbornikov: Na-čelnik je g. Ivan Kernc in podnačelnik g. Ivan Blažič oba v Ljubljani. V upravni odbor so bili izvoljeni sledeči gg.: Franjo Hoge iz Ribnice, Izidor Šoberl iz Jesenice, Anton Rogelj iz Sp. Šiške, Juri Habonik iz Ljubljane, Ivan Kolar iz Postojne in Maks Seidler iz Most. Namestniki so gg.: Ivan Koprivnik iz Radeč, Franc Vrhovc iz Rožne doline in Ivan Košenina iz Škofje Loke. Po volitvi se je otvorila živahna debata o dimnikarski obrti, pozdravljali so posebno navzoče člane iz dežele na kar je predsednik zaključil letošnje zborovanje.

Boljša prva kot zadnja zamera, tako pravi že stari pregovor in tega mnenja smo tudi mi glede kandidatov za nove občinske volitve v Sp. Šiški. Svoje stališče napram kandidatom smo že dolgo pred razpisom začrtali. Da se to ne pozabi, se nam zdi primerno v tem času večkrat opozoriti tako po-lagoma na posamezne točke. Kdor hoče imeti moč v bodočem občinskem zastopu, ta mora staro srajco zastarelih nazorov sleči. Šiška danes ni več va-sica s 30 hišami ampak je že dvakrat, tudi trikrat večja kot so mesta zunaj na deželi. Pa bode če bodo gospodje bodoči občinski gospodarji svoje dolž-nosti izpolnjevali, v kratkem še večja, pogoji za razširjenje so ji podani. Ne zadostuje torej več, da pridejo gos-podarji take občine na vse svete večne čase enkrat k seji, da se tam po do-mače pogovore o stvareh, ki bi jih količak pridra župan sam lahko rešil; ali pa da jo temeljito polomijo pri tako važnih stvareh kot je n. pr. vo-dovod, šola, kanalizacija itd. Občinski zastop, ki je vodovodnim zadrugarjem dal vodovod v roke, zraven pa do 65.000 K občinske garancije, je za-sluzil, da se mu ta greh vsaj toliko časa v zlo šteje, dokler ne bodo po-sledice tega greha odpravljene. Če bi bili takrat sedeli v občinskem zastopu možje, katerih duševno obzorje bi se-galo vsaj preko Šiške do Ljubljane, možje, ki so preboleli staroševe na-zore o takozvanih privandrancih, kateri so če jih je usoda že postavila v Šiško, ravno tako ljudje z istimi dolžnostmi, pa tudi z istimi pravicami do občine, v kateri stanujejo, kakor rojeni doma-čini, tedaj bi v Šiški nikdar ne moglo priti do vodovodnih zadrugarjev. Se-veda so bili vmes tudi sebični špe-kulanti, ki so na račun slabosti svojih tovarišev ter na račun občinskega imetja napravili dobre kupčije za se. Če bi kdo takih, ali pa celo kdo teh mož nespokorjen skušal tudi pri bo-

MALI LISTEK.

VEKOSLAV:

Njena ljubezen.

Počitnice so bile kot sedaj, in jaz sem živel med hribi in dolinami na kmetih, v gorskem zakonju brez mest-nega hrupa in blišča.

Z jezo v srcu do domstnega živ-ljenja sem pobegnil v tiho romantično gorsko zakotje, da bi ne videl nobenih neslanežev in človeških mestnih kari-katur ter da mirno brez jeze in uža-ljenosti živim sladko brezdelnost.

Proti severu so okoli in okoli holmci in hribi ter planine; po njih pobočjih med drevjem skrite selske kočice hribovcev in na njih vrhovih bele cerkevce. Pred mano proti jugu leži malo mestce K. in za njim se raz-grinja tja do obzorja polje z gostim rmenim žitom, krivečem se pod težo zrnja; kakor bele kače se vijajo med raznobarnim poljem bele ceste in se izgubljajo v daljavi.

Dika in ponos Kranjske je ta gorski kraj.

In v tem krasnem kraju sem se zaljubil prvkrat resno in lepo. Srečen sem bil in očarano lepo se mi je do-zdevalo, ako sem videl njo kje med zelenjem z njenim belim slannikom, okrašenim s tremi vrtnicami.

Moje prejšnje križem romanje se je ustavilo in imel sem pred seboj

cilj, — njo. Toliko upov, toliko le-pote . . . Ljubezen — religija sveta. Človek, ki ljubi se povsem spremeni, tako tudi jaz. Bil sem zadovoljen in srečen, a priboriti si z njeno ljubez-nijo, čudovito življensko silo napredka v korist dijamantni bodočnosti.

In tega ni ona spoznala, vesela je bila, ker je bila mlada in vse je še imela pred seboj.

Osemnajst let je štela Julka in v obrazu in v besedi se ji je poznalo, da so njene misli še vse čiste in ne-dolžne, kakor je bil nedolžen njen po-gled, ki se je vsak hip utrgal z njenih oči meni raj, ki me je objel tako lepo.

Lepi so bili tisti dnevi. Solnce je obsevalo dvojce srečnih bitij, ko sva hodila po logih in mehkih travnikih z mlado dušo, z veselim srcem in nikdo ni mislil, da bo spomin na tiste ure tako grenak.

Na malem holmcu je bilo njeno poletno bivališče. Opazoval sem jo mnogokrat, ko je stopala s ponosnimi koraki proti mestu, ne meneča se za nikogar in vendar je prišlo tako, da sem smatral to krasno bitje, kot moje, a bil je kratek san.

Namenila sva se napraviti daljši izlet — sama — na štiri ure odda-ljeno planino.

Pot, ki naju je vedla navzgor je bila strma in skalnata. Ožila se je bolj in bolj in se počasi izpremenila v izhojeno stezo, ki je peljala preko pla-

nine do pastirskih koč. Visoko nad nama so strmeli v nebo goli vrhovi, ponosni in samozvestni sinovi pri-rode, kakor nepremagljivi veličani, ki vladajo svet spodaj s silnimi nebeski-mi močmi. Za njimi se je dala že slutiti jutranja zarja, midva pa sva stopala navzgor v temni hladni senci, ki je krila v sebi celo dolino tja do nasprotnih grebenov. Dan je vstajal na vzhodu in nasprotni grebeni so se začeli jasniti. Zareče rdeč trak je ob-robil vrhove gora. Odnekoč se je po-svetil dolg žarek in je zasijal izza gore na visoko nebo. Čutila sva sil-nejšo silo v prsih in stopala sva hi-treje, da bi videla solnčni vzhod na planinah. Julkin obraz je bil zardel, polno življenje je sijalo iz njenih oči.

Dospela sva. Solnčni vzhod na planinah, krasen, nikdar pozabljiv pogled.

Ustavila sva se in molčala sladek molk.

In zgodilo se je, istokrat, da se je roka dotaknila njenih las — kar-tako, a vendar je obležala na njih in glavnica se je sklonila nazaj, boječe se je približal obraz obrazu in iz strahu so se zaklopnile trepalnice, ko so se prvič našle trepetajoče ustnice. Odslej sva se ljubila . . .

Prišlo je, da sem prosil za službo v enem malem mestecu K. ter tako bil vedno ob njeni strani uživajoč ne-popisno srečo in blaženost.

Navadno ob nedeljah sva sanja-čila na holmu, gledajoč po dolini sva

zidala gradove. Katerikrat sva stekla po travniku in lovila metulje in kakor dva otroka se ravšala za rožice. Pre-pričan sem bil, da se ljubiva in da se ne spremeni mišljenje nobenega. A prišlo je vendar . . .

Vsled družinskih razmer sem mor-al odpotovati za nekoliko časa in vrnil sem se slučajno isti večer, ko se je priredil neki ples v mestu K. Sluteč, da je ona tu, vstopim, ker iz-nenadil bi . . .

Nebroj luči je razsvetljevala okra-šeno dvorano, po kateri so se razlivali alkordi lahni valčkov in poskočnih polk. Dvorana je očividno služila tudi drugim namenom, kajti v ozadju je bila napravljena tudi galerija katero sta podpirala dva velika stebra. In na enega izmed teh stebrov se naslonim zroč po plesalcih. Nje ni bilo. Kmalu jo pa opazim pri vhodu. Stopim k nji, pozdravim, a čudo, ona mi odzdravi mrzlo. Takoj sva molčala oba in kar nekaj pričakovala, naenkrat se ona zgane in čudno vpraša:

„Čemu si ti vedno tako tih?“

„Kaj naj govorim?“ vprašam nje-no krasno belo obleko.

„Ti si vedno tako žalosten, bodi vesel!“ Zakaj se ne smeješ?

„Ali je v smeju vse veselje? V obrazu smeh, v duši bol, to je vsak-danja dika, ki nam kaže življenje tako verljivo.“

In potem je hipno umolknila, a čudno razvneto pričela:

„In vendar je lepše! — Ha, ži-

vimo dokler smo mladi! — Lepo je, če je človek zabaven, če se smeje, in ne kakor ti, ki me samo gledaš, ne poveš pa ničesar in si misliš bog-vekej.“

Godba je vnovič zaigrala in Julka je izginila s plesalcem. Vrteli so se ne v elegantnih krogih, ampak v ne-kem divjem razpoloženju, skoro nič človeškem norenju.

Strune na goslih so donele, a ven-dar so plakale, kakor bi se zavedale, da ne pojo v svrhu sreče. Ali udele-ženci niso slišali nikakega struničnega ječanja. Drvili so strastno krog in krog in zopet in zopet, tako brezmi-selno se vrteči, samo dalje, dalje . . .

Vroče mi je postalo, odšel sem na hodnik. Godba je prenehala. Kmalu se pri vratih prikaže Julka, moj angel toliko ljubljen . . .

Mirno sem se ozrl nanjo. Pred menoj stoji neko telo, razvneto od strasti divjega plesa. Obraz ves rdeč z znojem zalit, oči skoro pohanotno zroče, povešena frizura, iz katere je gledala podlaga — brr — brr — ve-liko nesoglasje moje ljubezni!

Obrnil sem se in odšel.

Odslej ne želim niti videti nikdar več. Ona takšna? In njej sem bil pri-pravljen dati svoje življenje.

Spominjam se te ljubezni vsako leto ob počitnicah. In tudi letos, ko se kopljem v maju z objestnimi Nem-kami, predznimi Madjarkami in brblja-vimi Italijankami. Ljubil sem samo enkrat in zadnjikrat.

Tolstovrško slatino

Naročajte, ponu-dite, zahtevajte in pijte samo

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislavoda. Od vsakega zaboja plača podjetje v narodne namene 20 vinarjev, kamor naročnik določi. Naslov: Tolstovrška slatina, pošta Guštanj, Koroška, kjer je tudi gostilna, letovišče in prenočišče. Svoji k svojim!

dočih volitvah priti v občinski zastop, naj se kar pripravi na trnjevo križev pot. Šiška potrebuje resnih delavskih mož, ki ne boleajo na pred-sodskih podedovanih po prednikih iz Valvazorjeve dobe. V Šiški je treba kaj storiti za javni blagor, današnji veliki vasi Šiški je treba že zdaj dati podlago za bodoče veliko predmestje Ljubljane. Zdaj je čas, ko si stranke odbirajo svoje kandidate in ta čas je prav primeren, da si povemo odkrito v obraz, kajti boljše je prva kot zadnja zamera.

Občni zbor političnega društva „Vodnik“ v Spod. Šiški. V soboto zvečer je Vodnik zboroval v prostorih Čitalnice ter s častnim številom članov dokazal, da mu je popolnoma resno na izvojevanju stvari in na složenem delovanju zavednih gojiteljev narodno-napredne ideje. Preko za javnost ne-pomembnih običajnih formalnosti se naše poročilo o tem občnem zboru omeji le na nekatere važnejše podatke. Predvsem kar se tiče volitve novega odbora: Na splošno željo je bil z vzklikom izvoljen prejšnji odbor ob-stoječ iz sledečih gg.: Seidl (predsed-nik), Mohar (podpredsednik), Cimer-man (tajnik), Boltavzar (blagajnik); odborniki: Maurer, Ogrizek, Vrhovec Vekoslav, Tomažič, Bizjan Miha, Dim-nik, Rihter Franjo, Režek. — Pri zadnji točki dnevnega reda: Raznoterosti. gg. predsednik Seidl ter tajnik Cimer-man obrazložila pomen in namen „Vodnika“ tudi iz gospodarskega sta-lišča. Ker hoče biti novo oživiljen „Vodnik“ za vsakega narodnozaved-nega občana res vodnik v vseh poli-tičnih in gospodarskih zadevah, je sveta dolžnost slehernega narodno ču-tečega Šiškarja in tudi okoličanov, da stopi v vrsto članov Vodnika. Namen in pomen „Vodnika“ je važen; to upo-števajo tudi zavedni Šiškarji; kar so praktično pokazali s tem, da je „Vod-nik“ pridobil že na tem občnem zboru lepo število novih članov. Nujna po-treba pa je, da v sedanjih resnih ča-sih ne manjka nobenega zavednega Šiškarja, oziroma okoličana v vrstah „Vodnika“. — Konecno še opozarjamo, da se vrši prva seja novega odbora v sredo 2. avgusta ob 8. uri zvečer v prostorih Čitalnice. Na dnevnem redu so jako važne zadeve glede bodočih občinskih volitev.

Nogometna igra, ki se je vršila včeraj popoldne med Hermesom in Ilirijo, je bila zelo zanimiva in je pri-nesla rezultat 13 : 0 v korist prvemu. Ta rezultat ni mogel nikogar prese-neti, kajti Hermes ima moštvo, ki igra že tri leta, dočim so igralci Ilir-rije šele dober mesec skupaj. Ugod-nejšega rezultata za Ilirijo ni mogel nikdo pričakovati. — Gledalec je bilo prav veliko. Po igri so se zbrali igralci Hermes in Ilirije v restavraciji „Novi svet“ k prijateljskemu se-stanku.

Javna zahvala. Podpisani odbor telovadnega društva „Sokol“ v Škofji Loki si dovoljuje tem potom, izreči svojo najiskrenejšo zahvalo vsem onim, ki so na kakršnikoli način pripomogli, da je toliko v materijelnem, kolikor v moralnem oziru tako ugodno uspelo naše slavje dne 9. julija t. l. povodom razvilita društvenega prapora in il. zleta G. S. Ž. Zlasti si društveni od-bor šteje v posebno čast izreči javno zahvalo v prvi vrsti kumici sestri Mi-leni dr. Zakrajškovi za krasni govor pri razvilitu prapora in družici Anici Homanovi za kremeniti govor pri privezanju krasnih, dragocenih tra-kov, ter potem tudi vsem družicam za ves trud, ki so ga imele s pripravami, po katerih se je na tako časten in si-jajen način vršilo razvilitje prapora. Ničmanj smo dolžni zahvaliti se aka-demičnemu slikarju br. Gvidonu Bi-rolli in gosp. ravnatelju Ivanu Šubicu za umetniško dovršeni, v narodnih ornamentih zrisani načrt našega pra-pora. Potem se zahvaljujemo starosti gorenjskih naših praporščakov br. dr. Josipu Kušarju za njegov krepki govor pred razvilitjem tega prapora. Zahva-ljujemo se tudi vsem br. Sokolom za nam v porabo dane dvoprežne kočije. Dalje se zahvaljujemo starosti G. S. Ž. br. Marinčku za junaški govor zbranim gostom, reprezentantom predsedstva S. S. Z., domačim in sosednjim župam, osobiti pa župi Ljubljana I. in idrijski župi, vsem ostalim bratskim sokolskim in drugim narodnim društvom, kakor tudi kavalkadi, ki je jezдила na čelu imponentnega spreveda. Da je ljudska veselica tako izobno in v popolno zadovoljstvo vseh udeležencev uspela, gre predvsem zahvala podstarosti br. Francetu Dolencu za obširni odstop-ljeni veselilni prostor in druge nam razpoložljive udobnosti na njegovem posestvu „Štemarje“; zahvaljujemo se pa tudi vsem gospem načelnicam po-sameznih šotorov in br. načelnikom za sodelovanje. Istotako izrekamo za-hvalo vsem sodelujočim družicam, gospem in gospicam, ter obema bla-gajnikoma. Končno naj izrečemo vno-vič najtoplejšo zahvalo vsem onim, ki so z denarnimi prispevki omogočili napravo našega prapora. Še posebej pa se zahvaljujemo vam vrlim ro-jakom, ki so raztreseni širom domo-vine in izven nje tudi iz Amerike, ter

se s prav znatnimi prispevki odzvali naši prošnji. Tudi vsem nabirateljem teh prispevkov in udeležencem bodi izrečena zahvala! Na zdar! — Telo-vadno društvo „Sokol“ v Škofji Loki, Slavko Flis, starosta.

Zahvala. Sokolska slavnost povodom II. zleta sokolske župe „Ljubljana I.“ v Kamniku se je završila tako uspešno, da čuti podpisano društvo prijetno dolžnost, zahvaliti se najiskrenejše vsem onim, ki so na ta ali oni način pripomogli k tako velikemu uspehu navedene prireditve. V prvi vrsti se nam je zahvaliti vsem onim značajnim in odkritosčnim me-ščanom, ki so okrasili svoje hiše z zastavami in pokazali s tem, da se ne strašijo nikakih pretenj nasprotni-kovih. Pokazali so, da se dobi v na-šem Kamniku še mnogo, mnogo zna-čajev, ki ne klonejo tiinika, pred vsa-kim dekanovim kihom. Čast takim značajem! Prav posebna zahvala pa bodi izrečena našemu vrlému narod-nemu ženstvu! Koliko je isto pripo-moglo k tako velikemu moralnemu in tudi gmotnemu uspehu slavnosti nam najbolje pričajo pobalinski iz-bruhi političnih nasprotnikov v njho-vem glasilu. Podpisano društvo z mirno vestjo lahko trdi: za moralni in za gmotni uspeh se imamo zahva-liti v prvi vrsti ravno zavednemu na-rodnemu ženstvu kamniškemu, ki stoji tako visoko v svoji časti, da ga niz-kotna napadanja v „Slovincu“ ne bodo nikoli dosegla. Čast in slava temu ženstvu in naša najudanejša zahvala! Obenem, ko se zahvaljujemo, izrekamo prijetno nado, da se bo de- narodno žensko kamniško ravno vsled napadov od strani političnih nasprotni-kov še bolj oklenilo naprednih dru-štev in istim s poštvovalnostjo po-magalo do nadaljnjih uspehov. Hvala Vam cenjene dame za presrčni spre-jem, katerega ste pripravile našim bratom iz drugih krajev, hvala Vam za poštvovalno delo v paviljonih in v „Društvenem domu“, hvala vsem darovalkam prispevkov za pokritje jestvin in drugo. Posebej se zahva-ljujemo še gospej dr. Krautovi za njen pozdravni nagovor in za objubo, da bo de narodno žensko odgajalo svojo deco v sokolskem duhu. Slo-venške matere, storite to, in najlepši odgovor daste podlim napadom od nasprotnih strani. Mladina, ti pa vztrajaj pri svojem navdušenju za narodno stvar, da pozneje tudi z delom pokažeš, da si vreden sin in vredna hči svoje slovenske zemlje. Sokolski ti: Na zdar! Končno se zahvaljujemo vsem onim, ki so sploh le količjak pomagali k uspešni završitvi naše slavnosti. — Na zdar! — Telovad-no društvo „Sokol“ Kamnik.

Vročina. Vse svetovno časopisje je moralo uvesti v svoje rubrike po-seben oddelek pod naslovom „Vročina“. Vremenska poročila iz vseh mest se glase: vroče: poleg teh pa prihajajo brzojavni o neznosni vročini in o raznih slučajih solnčarice. Že deset let ni bilo take vročine, kakor je sedaj. Povprečno imamo po mestih v senci od 32°—36° na solncu od 42°—46°. Zjutraj ob 7 povprečno 20°—24°. V Ljubljani je bilo v soboto v senci 34°, na solncu 43°. V petek in v soboto se je popol-dne zmrčilo nebo, vse se je veselilo na dež, toda deža ni bilo. V Savi se je na dan kopalo mnogo ljudi. Enako so bila te dni polna druga ljubljanska kopališča. Veseli moramo biti, da se ni pripetila v Ljubljani nobena ne-sreča. Na Dunaju je na pr. en sam dan utonilo 8 ljudi. O vročini prihaja-jo naravnost neverjetne stvari. V Piznu je bilo vročine 46°. Poginile so ribe. Bilo je več požarov, pogorelo je celo žitno polje. V Monakovem je bilo mrtvih vsled vročine dvojice delavcev. Na Dunaju je rešila postaja morala večkrat posredovati, bilo je nekoliko smrtnih slučajev. Vsled vročine je na-stala tudi suša, ki bo škodljiva letošnjim poljskim pridelkom. Velika ne-varnost nastane vsled pomanjkanja vode tudi za razne bolezni. Od vseh strani prihajajo glasovi o koleri. Mnoge vesti so pretirane. Nekdo je začel v soboto tudi po Ljubljani raznašati popolnoma neresnično novico, da se je pojavil slučaj kolere. Take lažnjive vesti se morajo zavrniti, ker lahko uplívajo neugodno. Doslej so naši kraji dovolj zdravi, bolj v nevarnosti so žužna in primorska mesta. Vendar so bila poročila o Benetkah, Gradežu in Trstu pretirana in so danes ta mesta brez nevarnosti. Previdnost je seveda dobra stvar in je priporočljivo, da se varujemo slabe vode in pazimo na snago. V soboto je vročina v Ljubljani menda dosegla svoj vrhunec.

Vinska letina 1911.

Ker marsikdo troši napačna po-ročila o letošnji vinski letini, kar bi zamoglo škoditi enemu ali drugemu gostilničarju, če bi se ravnal po istih, si dovolim tozadevno nekoliko podat-kov objaviti in to v ravnanje gospo-dov gostilničarjev. Sliši se namreč sem in tje trditev, da bo de letoš- borna vinska letina, da bo de jako obilo vina, da bo de cene sila padle

itd. Koliko je na tem resnice, to za-more vedeti vsakdo, ki se za vino-gradništvo kolikaj zanima. Zgorajšnje trditve zamore izreči le človek, kateri ne ve, kaj je vinograd, kateri pozna vinograd le, kakor Nemec pravi „vom Hörensagen“ ne pa morda kot vino-gradniški strokovnjak, tudi ne morda kot gostilničar ali vinski trgovec. Ka-kor sem že opazil, se take neuteme-ljene novice porajajo navadno v kra-jih v katerih ljudje po večini trte še videli niso, temveč kjer poznajo morda le kacega divjega kozla in več eneg, ne pa trte. Taka poročila so se-veda do pičice zlagana. Doživel sem enaki slučaj tudi pretečeno leto, da je v eni gostilni v kateri sem gostil-ničarju ponudil vino se je eden gostov predznil z lažjo na dan, da je ogro-mno dosti vina, ter da so cene jako padle. Ker sem temu odločno oporekal ter dotičnega gosta tudi precej ener-gično zavrnil, sem se gostilničarju še celo zameril. Plačati pa je moral vino vsled tega čez tri tedne za celih 30 v. liter dražje in dobro vem, da bi mi bil tedaj tudi dovolil, da bi bil nje-govemu gostu lažniku za vsaki liter, ki ga je moral po višji ceni plačati, primeril eno zaušnico.

Da se ne bodo gosp. gostilničarji tudi letos zanašali preveč na dobro lntino, povem, da je vsako poročilo o dobri letini zlagano. Ista ne bo de ravno slaba, če ostane tako, kakor se-daj kaže, vsekakor pa minimalna, ter se v najboljšem slučaju sme računati na polovico od leta 1909. Kaj naj enaka letina zaleže? Računa naj vsak-do tudi z eejstvom, da je večina oštrjev in vinskih trgovcev že sedaj z vinskimi zalogami omejena na skraj-no minimalni kvantum, tako da še marsikateremu lahko do novega prid-elka ali še celo poprej zalaga popolnoma poide. Vinogradniki sami nimajo nikacih vinskih zalog in le težko ter po skrajno visokih cenah se dobi sem in tje še kacij par hek-tolitrov. Koliko pa je gostilničarjev in vinskih trgovcev, kateri so bili nava-jeni si nabaviti vsako leto velike mno-žine vina, ki pa so v pretečenem le-tu kupili vina le toliko, da je bilo ime, da imajo novo vino, ali pa ga sploh niso nič kupili, ter so v nadi na boljše prihodnje leto črpali svo-je zaloge starega vina, ki so jih še imeli. Naravno je, da so se zaloge starega vina tekom tega leta reduci-rale ali popolnoma izčrpale ali pa so se skrčile tako, da z istimi v tem le-tu sploh ni več mogoče računati. Posledica tega pa je, da bodo morali to leto brez izjeme vsi gostilničarji in vsi vinski trgovci po vino, ako bodo hoteli vino točiti in druga posledica je zopet, da pri tako živahnem po-vpraševanju za vino cene ne bodo padle. Izključeno ni, da se ne bi zni-žale v jeseni za par vinarjev. Kar pa zna biti tako kratek čas, da danes še ni mogoče o tem kaj pozitivnega go-voriti. Zna biti to slučaj eden dan, morda teden, morda tudi 14 dni. morda pa sploh ne. Da bi pa cene padle za kacij 20 vinarjev, kar govo-re nekateri nevedneži, o tem sploh govora ne more biti, kar bo de vsak-do, ki se za vinski pridelek kolikaj zanima, sam priznal. Ako bo de raz-lika momentano 10 vinarjev bo de dosti.

Svetovati je vsakomur, kateremu se nudi prilika še sedaj kupiti staro vino po zmernejših cenah kakor so današnje, da si ga nabavi, istotako pa se tudi lahko z mirno vestjo vsakomur svetuje, da kupi že v naprej po ne-koliko zmernejših cenah, kakor so da-našnje, novo vino, ako se mu nudi prilika. Bati se je po današnjem stanju vinogradov, da bodo cene še poskočile.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Politični položaj.

Dunaj, 30. junija. V tukajšnjih političnih krogih je po končanem zase-danju državnega zbora obudil splošno pozornost iz mladočehskih krogov infor-mirani članek praških, „Narodni Listy“, ki povdarja, da se vlada barona Gaut-scha moti, ako misli da bo po uspešnih poletnega zasedanja zbora tudi mogla nadalje računati na podporo čeških strank, ki so v minulem zasedanju glasovale samo iz ozirov na skrajne državne potrebe za razne predloge. Češka delegacija na Dunaju kljub temu ne pozabi svojega narodnega in gospodarskega stališča, ki se zavzema v avstrijskem parlamentu in bo vedela uravnati svoje stališče po nadaljnjem programu vlade.

Dunaj, 31. julija. Vesti neka-terih listov, da se bodo v mesecu av-gustu nadaljevala češko-nemška sprava pogajanja, se iz merodajnih krogov za-nikajo. V mesecu avgustu bo počivalo popolnoma vsako parlamentarno delo. Šele prve dni septembra je mogoče misliti na nadaljevanje pogajanj. Od uspeha teh je odvisno tudi vsako na-daljnje parlamentarno delo, ker se je češki narodni svet postavil na stališče, da brez delavnega češkega deželnega zbora ne more biti delavnega držav-

nega zbora! V prvi polovici meseca septembra se vrše tudi pogajanja gle-de sestave končne parlamentarne ve-čine, ki ji sledi rekonstrukcija seda-njega kabineta. V vladnih krogih se računa na uspeh teh pogajanj, tako, da se snide državni zbor že koncem septembra ali prve dni oktobra k red-nem jesenskem zasedanju, ki se mu predloži brambna predloga, socialno zavarovanje in razne davčne predloge.

Marokanski konflikt.

Pariz, 30. junija. Splošno ogor-čenje je vzbudila tukaj vest iz Aga-dirja, da je priplula v to pristanišče nova nemška bojna ladja, ki je takoj stopila v dogovor potom signalov s tukaj usidrano nemško križarko Berlin! V nočni temi je novo došla ladja od-plula. Francosko zunanje ministrstvo je brzojavno protestiralo v Berlinu proti postopanju nemške vlade. Kon-flikt se smatra tukaj vsled izziva-jočega postopanja Nemčije vedno res-nejši in največji optimisti so že iz-gubili nado na mirno rešitev.

Kolera.

Dunaj, 30. julija. Semkaj do-hajajoča poročila o koleri postajajo vedno vznemirljivejši. Zlasti položaj v Trstu se smatra jako resnim, notranje in trgovsko ministrstvo sta uredila naj-strožje naredb. Zlasti smrt prodajalca zelenjave Čermaka iz Rojana se smatra kot jako nevaren, ker je mogoče, da je zanesel s zelenjavo kolera-bacile v mesto. V Moravski Ostravi je obolela tudi neka delavka na simptomih azi-jatske kolere.

Solun, 30. julija. V Macedoniji se širi kolera z vedno večjo naglico. V Pečiju je doslej konstatirano 24 slu-čajev od teh 8 smrtnih; med turškimi četami, ki so morale odpotovati v Albanijo se je tudi pojavila kolera in se v 18 slučajih, 6 vojakov je že umrlo.

Vročina.

Dunaj 30. julija. Kljub vče-rajšnji nevihti traja danes tukaj ne-znosna vročina. Do popoldne je po-sređevalo reševalno drništvo v 19 slu-čajih vsled vročinske kapi, od katerih je bilo 5 smrtnih.

Praga, 30. julija. Tukaj vlada grozna vročina, danes je zadela 20 ljudi vročinska kap, trije slučaji so smrtni.

Dunaj, 30. julija. Iz cele države prihajajo poročila o grozni suši vročini. Število mrtvih vsled vročinske kapi je že jako veliko, lokalne nevihte nimajo nikakega vpliva na ohlajenje ozračja.

Turško - bulgarski konflikt.

Sofija, 30. julija. Bulgarski poslanik v Sofiji Sarasov je bil od tukajšnje vlade brzojavno odpo-klican semkaj. Njega odpoklic se spravlja v zvezo z resnimi konflikti ob bolgarsko-turški meji.

Slovenskemu Sokolstvu!

Mladi, pa marljivi in vstrajni

Sokol v Domžalah otvori

6. avg. t. l. svoj dom.

Glede na pomembnost te prilike in važnost postojanke, ki jo zavzema domžalski Sokol, je sklenil odbor Slovenske sokolske zveze, da je na ta dan prirediti v Domžalah večji so-

kolski zlet. Udeležo se naj ga poleg ljubljanske sokolske župe, ki ji je zlet v Domžale obenem župni zlet, tudi vse bližnje sokolske župe, tem pa se kolikor mogoče številno pridru-žijo tudi oddaljeneše župe in društva. Pohitimo torej bratje in sestre, dne 6. avgusta kar najmnogobrojnej- ke domžalske Sokolu, da mu tako pokažemo svojo bratsko ljubav in pri-znanje svoje za veliko vztrajnost in poštvovalnost, s katero je v razme-roma kratkem času zgradil novo so-kolsko trdnjavo.

Bodi domžalski sokolski zlet močna vspodbuda domžalskemu So-kolu, da z isto vztrajnostjo, kakor je ž njo gradil svoj dom, nadaljuje delo v njem.

Bodi sokolski dan v Domžalah nova sijajna osvedočba velike in nad vse krasne misli sokolske. V čim večjem skupnem nastopu naj pokaže slovenskega Sokolstva nezlomno moč in jekleno disciplino, naj priča o jakem našem delu za ljubljani naš narod, o krepkem našem stremljenju za okre-pitev in vzmožitve njegovih telesnih in npravnih moči, za njegov na-predek in blaginjo, razvoj in po-vzdigo!

Prisrčno vas torej vabimo: pri-dite kar najštevilnejši, pridite kar naj-dovršenejši po delu, da bo vspeh sijajen, korist popolna!

Kvišku k vzajemnemu krepkemu činu! Kvišku junaški prapor sokolski! Na zdar! Na svidenje!

Predsedstvo Slovenske so-kolske zveze.

Lastnik in glavni urednik Milan Pint.
Odgovorni urednik dr. Ivan Lah.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Mali oglasi.

Lepu, novo meblirano mesečna soba s posebnim vhodom se takoj odda. Kje; pove uprava „Jutra“.
224/4-17

Vojak s 4 gimn. razredi in 3 letnike učiteljske, zmožen slovenskega in nemškega je-zika v govoru in pisavi, želi po končani vo-jaki službi t. j. 1. oktobra vstopiti v kako pi-sarno kot zaseben uradnik. Prijazne ponudbe pod „Vojak“ na upravištvu „Jutra“. 294/1-2

Šnhe gobe kupuje Vydrova tovarna hra-nil, Praga VIII. Ponudbe se prosijo z navedeno ceno ter objedno poslanim vzorcem.
284/2-2

Mladenci 21 let star, pošten, lepega ve-denja išče službe pri kakem poštnem uradu kot pismonoša. Ponudbe sprejema poštni urad Kresnice.
295/1-1

Speerijška oprava, nove stelaže in druge pripadajoče potrebščine se prav ugodno proda v Sp. Šiški št. 182.
295/3-1

Dva dobra : ključavničarska : pomočnika

sprejme takoj

Ivan Triller, Bled.

Plača po dogovoru.

Diplomirani krojač

Anton Presker

Ljubljana, Sv. Petra cesta 14

priporoča svojo krojačnico in ve-liko zalogo oblek.

Tužnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš iskreno ljubljani sin, oziroma brat, stric in svak, gospod

Janko Velkavrh

danes zjutraj ob 6 uri v 27. letu svoje starosti po dolgi mučni bolezni mirno v Gospodu zaspal.

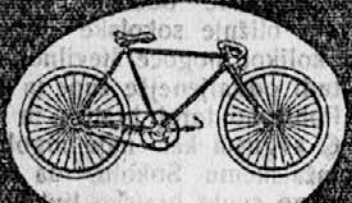
Pogreb predragega pokojnika bo de v torek 1. avgusta popoldne ob 3. uri iz hiše žalosti Komenskega ul. št. 5. na pokopališče k Sv. Krištofu, kjer se položi v lastno rakev.

Sv. maše zadušnice se bodo brale v župni cerkvi pri sv. Petru.

Predragega rajnika priporočamo v pobožno molitev in blag spomin.

Ljubljana, 30. julija 1911.

Ivan Velkavrh, Fran Mally, Franja Velkavrh-Mally, c. kr. nadporočnik v p., brat. mati.

KINTA
K.C.L.

Priznana močna, lahko tekoča
solidna in neprekosljliva so
KINTA kolesa.
Najobširnejše jamstvo. Ilustrovani
ceniki brezplačno.

K. Camernik
LJUBLJANA, Dunajska c. 9.
Special. trgovina s kolesi in posam. deli.
Popravila koles.

FR. KS. KASPER
Ljubljana, Vegova ul., v bližini realke.

Zaloga raznega pohištva
hišnih oprav za spalne in jedilne sobe,
vseh vrst tapetiranega pohištva, na-
slančacev, otomanov, kakor tudi pisar-
niških oprav, dalje različnih platnenih
in lesenih rolo, žaluzij in železnih val-
čnih zastorov. — Velika množina iz-
gotovljenih oprav za spalne in jedilne
sobe vedno v zalogi.

Priznalna pisma, ceniki in vzorci na
poljubno razpolago.

Telefon interurban šte. 129.

Valjčni mlin v Domžalah
I. BONČAR, LJUBLJANA
Centralna pisarna in skladišče: Poljanska c. 19.

Priporoča pšenično moko izvrstne kakovosti
kakor tudi otrobe in druge mlevske izdelke.

Zastopstvo in zaloga v Gorici:
Gruden & Co., Ston trg šte. 9.

Brzjavni naslov: BAJEC, Ljubljana.

ANT. BAJEC
cvetlični salon
Ljubljana, Pod Trančo št. 2.

Velika zaloga suhih vencev
Izdelovanje šopkov in vencev,
trakov z napisi itd.
Zunanja naročila izvršuje točno.
Vrtnarija je na Tržaški cesti.

Miši in podgane naredo največjo škodo v kletih in skladiščih.

Te se najhitreje uniči z mojo nanovo od mene iznajdeno uničevalno pasto, ki jo more vsakdo in povsod uporabljati. Cena pasti pol kilograma K 3.—. Izgotavljam tudi najnovejšo in od občinstva kot najboljše priznane mehanične pasti za miši in pod gane, ki prekosijo vse iznajdbe na tem polju. Vjame se v tako past 15 do 20 miši, ne da bi bilo treba past znova nastavljati. Cena pasti za podgane 8 K, za miši K 3-60 do 5-20. Dobiva se pri iznajditelju in izdelatelju

L. Pösch kleparski mojster, Dunaj XVII.,
Blumengasse šte. 60.

Izgotavlja stenske in namizne akvarije, kopalne kabine za ptice, ročne, stenske-
vozne in nagrobne svetilke, itd.

Jutro se prodaja v Trstu
po 6 vinarjev
v naslednjih tobakarnah:

Becher ulica Stadion,	Bruna , ulica del Rivo,
Trevisan ulica Fontana,	Bubnič , ulica Sette Fontane,
Pipan , ulica Fabra,	Gramaticopulo , ul. Barriera,
Bevk , trg Goldoni,	Spöder , ulica Barriera,
Vovk , ulica Carducci,	Lavrenčič , Vojašnični trg.
Sekovar , Vojašnični trg,	Benusi , Greta,
Hrast , Poštni trg,	Kichel , Rojan,
Mož , ulica Miramar,	Baje , ulica Geppa,
Magolo , ulica Belvedere,	Luzatto , ulica Acquedotto,
Geržina , Rojan,	Segulin , ulica Industria,
Raunacher , Campo Marzio,	Lug , ulica S. Lucia,
Bruna , SS. Martiri,	Zidar , Sv. M. Magdalena,
Ercigoj , ulica Massimiliana,	Hreščak , ulica Belvedere,
Rončelj , ulica S. Marco.	Cechimi , ulica dell' Istra,

Okasion nakup.

K 8.— Jaket obleka iz čiste volne za gospode. Redka prilika.

K 6.— lepa bluza in krilo ali kostum iz blaga za dame.

K 4.— obleka iz blaga ali iz belega platna za otroke.

K 2.— Pralna obleka za otroke klobuk ali 2 slamnika za gosp. in dečka.

„Angleško skladišče oblek“
O. Bernatović
Ljubljana, Mestni trg 5.

Mlad, dobro trgovsko naobrazeni
privatni uradnik
z 7 letno komptuarsko skušnjo, zmožen slovenščine, nemščine in deloma hrvaščine, želi mesto premeniti. Rad bi šel tudi kot potnik in zastopnik. Blagohotne cenjene dopise za prosil pod „M. R. 100“ na upravo „Jutra“.

Edini oblastveno izprašani
optik in strokovnjak
K. JURMAN
Ljubljana, Šelenburgova ul.

Kite iz las

po 5, 7, 9 in 12 K. — Barva za lase in brado „Neril“ od dr. Drallea v steklenicah po K 2.— velike K 4. Lasne podlage in vse vrste mrežice. Lasulje, brade, šimjine in vse drugo za maskiranje priporoča po zmernih cenah **S. STRMOLI**, brivec in lasničar Ljubljana, Pod Trančo št. 1 (zraven čevljarskega mostu). Izdelovalnica za vsa lasna dela. Cenik se pošilja na zahtevo zastopnj.

Klavirje,
pianine in harmonije
le prvih svetovnih tvrdk na obroke po K 18.—

Ravnokar največja zaloga malo čas. izposojenih pianinov po jako nizki ceni.

ALFONZ BREZNIK, Kongresni trg 13, učitelj „Glasbene Matice“.

Rezervni zaklad nad pol milijona kron

Kmetska posojilnica
Ljubljanske okolice

registrovana zadruga s neomejeno zavezo

v lastnem zadrugnem domu v LJUBLJANI Dunajska cesta šte. 18

obrestuje hranilne vloge po čistih $4\frac{1}{2}\%$ brez odbitka rentnega davka

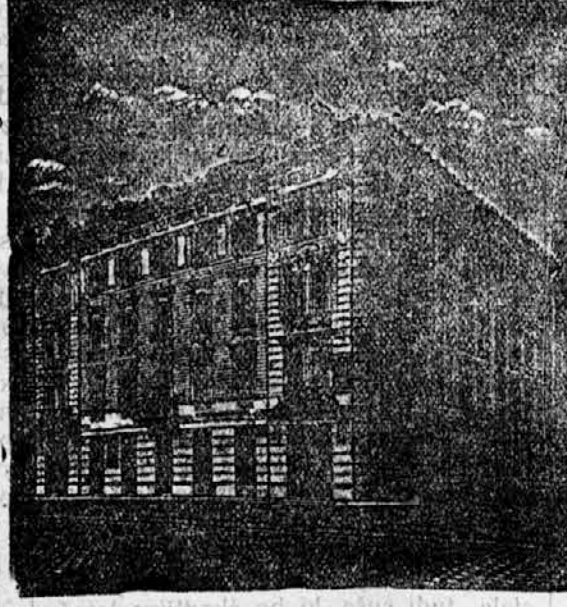
Sprejema tudi vloge na tekoči račun v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Posojuje na zemljišča po 5% brez amortizacije ali na amortizacije po dogovoru.

Eskomptuje trgovske menice.

Ustanovljena leta 1882.

Denarni promet v letu 1910 K 100.000.000.—

Eskomptuje trgovske menice.

Ustanovljena leta 1882.

Upravno premoženje v letu 1910 K 20.500.000.—

Telefon šte. 185 interurban.

Rečun pri avstrijski pošti hranilni šte. 828.486. pri ogrski pošti hranilni šte. 13.866.

Učiteljska tiskarna, Frančiškanska ulica št. 8.
registrovana zadruga z omejenim jamstvom

priporoča svojo bogato zalogo najnovejših tiskovin za šole, krajne šolske svete, županstva in druge urade. — Tiskarna sprejema vsa v tiskarsko in litografsko stroko spadajoča dela ter jih izvršuje točno, okusno in po solidnih cenah. — Tiskanje šolskih knjig in časopisov.

Lastno založništvo. Muzikalije. Najmodernejše črke. Litografija.

Telefonska šte. 118. Poštne hranilnice šte. 76.307.

Del. glavnica: K 5.000.000. Res. fond nad: K 610.000.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.
Stritarjeva ulica šte. 2.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih $4\frac{1}{2}\%$.